

Később, visszatérve is királynőként libbent be a rendelő melletti kis öltözőhelységbe, ahol a bundát fogásra akasztotta, aztán újra kézbe vette, arcához simította, nem tudott betelni puhaságával, illatával. Régi, kopott kabátját még délben, az étterem felé menet a szemetesbe dobta, nincs szüksége rá, ebben a csodában fog járni, hadd lássa mindenki, hogy ő nem akárki. A fogorvos még fogadott pár pácienset, aztán kicsit hamarabb a szokásosnál bejelentette, hogy mára befejezte a rendelést. Mikor már üres lett a váró, bezárta az ajtót. Közel hajolva asszisztensnőjéhez, finoman megsimította a haját, és fülébe súgta:

– Remélem tetszik a bunda! Maradhatnánk még egy kicsit, ma nem kell annyira sietni haza, ugye? Van itt egy kis pezsgő is, már hónapok óta várja, hogy kiszökhessen az üvegből.

És már le is telepedett a díványra, ahol a déli szünetben szokott megpihenni. Jókedvűen ittak pár pohárral, az asszisztensnő egyre kisebb ellenállással húzódott el a doktor közeledésétől. Végül Miss Pulteney annak rendje és módja szerint meghálálta a bundát. Már elég későre járt, mikor végre hazaindult. Alig várta ezt a pillanatot, mikor újra belebújhat a gyönyörű nercbe. Földöntúli mosoly ült ki arcára mikor az ajtóhoz lépett, aztán a küszöbnél hirtelen megtorpant. - Mit szól otthon apám, ha ebben meglát? Mit mondok, honnan szereztem? Megöl, ha megtudja, hogy a fogorvostól kaptam! És George, a vőlegényem? Neki mit mondok? - Rögtön megértette, hogy hiba volt eldobni a régi kabátot. Ha abban jár egy darabig és alkalmanként megjegyzi, hogy egy bundát szeretne, és arra gyűjt, hogy megvehesse magának, talán hamarosan hazaállíthat vele. Elindult tehát, hogy megkeresse, talán még nem szórtak sok piszkot rá, nem lesz nagyon szennyes, vagy gyűrött. A szemetesládában volt pár zacskó, bűzös ételmaradék, összegyűrt cigaret-

tásdoboz, de a kabátot nem találta benne, hiába túrta össze a sok szemetet. Kétségbeesve, idegesen tekintett körbe, és kicsit távolabb megpillantott egy hajléktalan nőt a padon aludni az ő kabátjában. Odament hát hozzá, megfogta a kabát ujját, és kérte, adja vissza a kabátot, mert az az övé. A nő mérgesen ébredt, és látva, hogy nemrég szerzett kabátját ráncigálják, igen nagy patáliát csapott.

– Még hogy ez az Ön kabátja! Ezt én találtam, nem adom!

Kiabálására a környéken sétálók is felfigyeltek. A furcsa jelenetre, miként egy jól öltözött hölgy inzultál egy hajléktalant, a pad köré gyűltek, és azonnal védelmükbe vették a szerény külsejű, kócos nőt:

– Mit akar attól a szerencsétlentől! Egy ilyen dáma és képes zaklatni szegény asszonyt! Hogy lenne az a maga kabátja! Pont egy ilyen nagyságának kellene az az ócska kabát, mikor nercbundában járkál!

– Valami nincs rendben a hölgnél, láttam az előbb még a kukában is turkált! – súgta hátul egy idősebb úr.

A báméskodók körében a hajléktalan nő védelmére lincshangulat kezdett kialakulni.

Miss Pulteney felismerve, hogy egykönnyen nem juthat kabátjához, már pénzt ajánlott, hogy méltányos összegért megvenné, de a nő hajthatatlan maradt, a világ minden kincséért sem hajlandó megválni tőle.

- Pedig nem, ebben semmiképpen nem mehetek haza - gondolta magában az asszisztensnő.

És akkor egy végső, igen fájdalmas, kétségbeesett lépésre szánta el magát:

Akkor cseréljünk – ajánlotta fel a nőnek – ez sokkal melegebb!

A nézelődők közt furcsa, értetlen moraj támadt, de érezvén, hogy már elrendeződik a dolog nél-

külük is, odébbálltak.

A hajléktalan nő megérintette a selymesen suhogó puha nercet, és megjegyezte:

– Csak viccel velem, ugye?

– Nem viccelek, Bárcsak viccelhetnék..!

– Tegye le ide a padra! Addig én nem veszem le, hátha elviszi mindkettőt! – mondta még mindig gyanakodva a nő.

Miss Pulteney lassan, mintha csak a saját eleven bőrét kellene lenyúznia, kibújt a kabátból és a padra tette.

A nő felkapta, és erősen magához szorította, még mindig nem értette az egészet, hogy mire jó ez a csere. A másik kabátot gyorsan lekapta és az aszisztensnő elé dobta, majd a finom nercel a kezében elfutott a bokrok szegélyezte gyalogösvény felé.

Miss Pulteney megtört szívvel indult haza kopott kabátjában, lassan, elcsigázottan lépkedve és egy idő után már azt a borzalmas bűzt sem érezte, ami belőle áradt. Fázós kezét zsebre téve talált benne egy kiflicsücsköt, egy darabka penészes sajtot, és pár cigarettacsikket. Ennyi volt mindössze a napi zsákmány.